

MADDE

(1) MADDE DENEN ŞEY

"HerŐeyi maddede arayanların akılları gözlerindedir, göz ise maneviyatta kördür." Mektubat

Bir kısım insanlar, önceleri, putlara taparlardı, Őimdi ise putların maddesine tapıyorlar. Bu yeni putperestlere materyalist deniliyor. Ama arada önemli bir fark var: Puta tapanlar onu İlâh biliyor ve ona karşı kendi akıllarınca, bir takım mükellefiyetler ihdas ediyorlardı. Materyalistlerde ise maddeye tapma, sorumluluktan kaçmaya dayanıyor. Çünkü ona karşı hiçbir mükellefiyet altına girmiş olmuyorlar.

Nur Külliyyatı'nda maddenin özellikleri sıralanır ve her biri için güzel açıklamalar yapılarak, dikkatler maddenin yaratıcısına çevrilir. Bunlardan birisinde Şöyle buyrulur:

"Bilmüşahede madde, mahdum değil ki herŐey ona irca' edilsin. Belki hâdimdir, bir hakikatın tekemmülüne hizmet eder. O hakikat, hayattır. O hakikatın esası da ruhtur." Sözlür

Maddenin hayata hizmet ettiğinden kimsenin Őüphesi yok. Kendi hayatımızda bunun nice misâllerini bizzat yaşıyoruz. En basitinden, ellerimiz kalemi tutuyorsa, ruhumuzun isteğine uyarak tutuyor. Ruh ve ondaki hayat sıfatı "efendi" makamında, madde ise "hizmetçi". Yani mahdum olan, kendisine hizmet edilen hayattır, ruhtur. Hadim, yani hizmet eden ise beden.

O halde ruh ve ona bağılı bütün fonksiyonlar bu hizmetçiye verilemez ve onunla izah edilemez. Aksi halde, bir çok batıl fikirleri kabul etmemiz gerekir.

Bu kâinat, bir meyve ağacının imdadına koşturuluyorsa, bunu madde ile izah etmeye kalkıştığımızda, "rıзык" mânasını, "açlık" mânasını, "rahmet" ve "merhamet" mânalarını kâinatın maddesine vermemiz gerekecektir. Buna ihtimal vermeyen salim ve müstakim akıllar, bu madde âlemini hayata hizmet ettiren Allah'ı tanır ve bütün bu işleri O'nun rahmetinden, ihsanından, kereminden bilirler.

Böylece hizmetçiye, hizmeti kadar değer verir ve nazarlarını O'nu hizmet ettirene çevirirler. Őükür ve ibadetlerini O'na yaparlar.

(2) MADDEYE EZELİYET İSNADI

Maddenin mahlûk olduğunu anlamak istemeyenler, bu cansız, Őuursuz ve iradesiz

varlığa uluhiyet isnat etmelerinin saçmalığını çok iyi bildiklerinden, oyunlarını bir başka sahada sergilemeyi tercih ettiler ve maddenin ezeli olduğunu iddia etmeye başladılar.

Evrimciler, insanı anne ve babasının yaptığını iddia etmenin ne kadar saçma olacağını çok iyi bildiklerinden, onun yaratılışını milyonlarca yıl öncesine götürüp, meseleyi bir başka hayvandan evrimleşme şeklinde izaha kalkıştıkları gibi, bunlar da insanı aynı oyunla maziye götürüyor, maddenin ezeliyetiyle meşgûl ederek ona kendi yaratılışını unutturmaya çalışıyorlar.

Maddenin bir yardımcı mahlûk olduğu meydanda iken, onu bir ilâh olarak takdim etmeğe çalışıyorlardı.

Nur Külliyyatı'ndan bütün materyalistleri susturan bir hakikat dersini burada aktarmak isterim:

"Madde dedikleri şey ise; suret-i mütegayyire, hem de hareket-i zâile-i hâdiseden tecerrüd etmez. Demek hudûsu muhakkaktır." Muhakemat

Hudus, bir şeyin evvelinin olması, hâdis, ise "evveli olan şey" demektir.

Maddenin hudusu, yani sonradan var edilmesi muhakkaktır, çünkü suret değiştiriyor ve hareket ediyor. Bir hareketi bir başkası takip ediyor.

Bir hareketin yok olması ve yerine bir başkasının gelmesi her iki hareketin de hâdis olduğunu gösteriyor. Buna göre madde bu hadis sıfatları taşıdığından, kendisinin de hâdis olması icap eder. Zira hâdis sıfatlar ancak hâdis olan bir varlıkta bulunabilir. Bu son hüküm "hudusu muhakkaktır" ifadesiyle net biçimde ortaya konulmuş.

Aynı şeyi suret için de söyleyebiliriz. Madde şekil değiştirdiğine göre, önceki şekli de sonraki şekli de hâdistir. Hâdis bir sıfatı taşıyanın kendisi ezeli olamaz, o da hâdistir, sonradan yaratılmıştır, mahlûktur.

Aklı başında her insan kabul eder ki, ilim eserden öncedir. Sanatkârlık da sanat eserinden önce.

Bir cümle, önce zihinde şekillenir de sonra kâğıda dökülür. Cümlenin yazılmasında kullanılan mürekkep zerrelere, yazıdaki mânaları önceden bilemezler ki, ona göre şekil alsınlar.

Şu kâinat kitabındaki bütün yazılar da İlâhî ilimde takdir edilmişler ve yine İlâhî kudretle yaratılmışlardır.

İşte bu yaratma sırasında madde istimal edilmiştir.

MADDENİN ASLI

Karşımızda bir sanat abidesi. Bu şaheserin mimarı üzerinde konuşuyoruz. Bir adam yaklaşıyor yanımıza ve "Siz bu taşların aslını ispat etmedikçe ben o mimarı tanımam!" diyor.

Gayet sanatla dikilmiş bir elbiseden söz ediyoruz. Aynı şahıs yine sokuluyor yanımıza: "Siz bu elbisenin yünden mi, pamuktan mı olduğunu ispat etmedikçe ben onun terzisini reddederim." diye tutturuyor.

Maddenin aslı üzerinde yapılan münakaşalar da bundan pek farklı değil.

Her varlık bir İlâhî sanat mucizesi. Her element ayrı renkte bir iplik, yahut farklı özelliklere sahip taşlar gibi. Her varlık bu iplerle dokunuyor, bu taşlarla bina ediliyor.

Bir ilim adamı şöyle diyor:

"Madem ki madde enerjiye dönüşüyor, 'her şey aslına rücu eder' kaidesince maddenin aslının da enerji olduğunu söyleyebiliriz."

Biz bu enerjiyi İlâhî kudretin bir tecellisi biliyor ve bu âlemdeki her şeyin sadece sonsuz bir kudretle değil, yine sonsuz bir ilimle, mutlak bir iradeyle vücut bulduğuna inanıyoruz.

Biz bu inançla âlemdeki Rabbanî sanatları hayranlıkla seyrederken, kapımız çoğu kez bir materyalist tarafından çalınıyor ve "Maddenin aslı ispat edilmedikçe ben bu eserlerin bir yaratıcısı olduğuna inanmam!" deniliyor.

Bazen soruyorum kendi kendime:

Bu adamlar inanmazlarsa ne olur?

Ve cevabımı şöyle veriyorum:

"Bir kitap kalkıp da, 'mürekkebinin aslı açıklanmadıkça yazarıma inanmam!' dediğinde ne olursa, ona benzer bir şey olur."